

Arrest

nr. 218 687 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. RAHOU
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 november 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 oktober 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: P. (..)

voornaam: F. (..)

geboortedatum : 08.03.1980

geboorteplaats: Mitrovice

nationaliteit: Servië en Montenegro

In voorkomend geval, ALIAS:

E. A. (..) - 01/01/1975 - Kosovo

P. F. (..)r - 01/01/1900 - Kosovo

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Zuiderkempen op 25/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert dat hij na zijn repatriëring in 2010 teruggekomen is naar België in 2011.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf na zijn repatriëring in 2010 op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten trachten te misleiden door het geven van verschillende identiteiten (E. A. (..) - °01/01/1975 II Z. H. (..) -18/05/1981). Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bij Dienst Vreemdelingenzaken gekend is onder de identiteit P. F.(..) (°08/03/1980).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Ten laste van betrokkene zal door de politie van Zuiderkempen een PV opgesteld worden inzake zwartwerk.

Betrokkene was niet in het bezit van een arbeidskaart of een beroepskaart.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inresistempel en verricht zwartwerk. Hij respecteert de regelgevingen niet.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 25/10/2018 door de politiezone van Zuiderkempen en verklaart dat dat hij een hernia heeft.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene werd gehoord op 25/10/2018 door de politiezone van Zuiderkempen en verklaart dat hij geen vriendin of vrouw heeft in België. Betrokkene verklaart ook dat hij geen kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 74/11 § 1, tweede lid, 1° en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen. Schending van het zorgvuldigheids-, proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel.

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt dat de verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° Indien voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan.

Eerste onderdeel,

Een inreisverbod is geen zelfstandige op zich staande beslissing.

Als voorwaarde om dit inreisverbod op te leggen is een beslissing tot verwijdering vereist, die in casu gepaard gaat met geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er wordt in de beslissing niet naar een dergelijke beslissing verwezen. De onderliggende beslissing is niet gekend.

De motiveringsplicht is geschonden.

Tweede onderdeel,

1.

De opgelegde termijn van het inreisverbod betreft twee jaar.

Als motief wordt gegeven dat er een risico op onderduiken bestaat in hoofde van verzoeker. Dat verzoeker geen verblijfsaanvraag of internationale beschenningsaanvraag heeft ingediend. Dat verzoeker in zijn contacten met de overheid valse of misleidende informatie heeft meegedeeld. Dat verzoeker niet meewerkt met de overheid.

Artikel 74/11 vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die parlementaire voorbereiding wordt m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.

Verzoeker stelt dat de motieven falen om een termijn van twee jaar te staven.

Verzoeker heeft inderdaad niet het nodige ondernomen om legaal verblijf in België te bekomen. Hier dient verzoekers verhaal echter genuanceerd te worden. Hij is het slachtoffer van psychologisch misbruik door zijn ex-partner mevrouw L. (...). Zij hebben ruim twaalf jaar een amoureuze relatie gehad waarbij de ex-partner meerdere malen beloofd had samen te nodige stappen te zetten teneinde verzoekers verblijf in België legaal te maken. Verzoeker bleef in de liefde geloven waardoor hij nooit andere stappen heeft kunnen ondernemen om zijn verblijf in België te regulariseren. Hiervoor verwijst verzoeker naar de toegevoegde verklaring van zijn stiefdochter A. V. (...) zijnde stuk 2.

Verzoeker benadrukt dat er geen risico op onderduiken bestaat daar hij een vast adres heeft bij zijn familieleden Habib en Cindy.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Er is geen enkele aanduiding dat verzoeker geen stappen zou ondernemen om zijn verblijf in België te regulariseren.

Verzoeker benadrukt tevens geen enkele veroordeling opgelopen te hebben tijdens zijn langdurig verblijf

in België.

3.

Er dient ook steeds een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden specifiek met betrekking tot de termijn van het inreisverbod en de gevolgen hiervan op het familiaal leven van verzoeker.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn van twee jaar die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De bestreden beslissing maakt geen proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de Belgische staat. Een faire balance toets houdt in dat er een correcte en evenwichtige afweging geschiedt van beider belangen. Dergelijke toets is afwezig. Er wordt nergens op een correcte wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Verzoeker verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het tweede middel.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt enerzijds gemotiveerd waarom de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven waarbij verwezen wordt naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt omtrent de duur van het inreisverbod gemotiveerd dat deze twee jaar is omdat verzoekende partij tijdens illegaal verblijf zwartwerk verrichtte. Verder werd rekening gehouden met haar verklaringen dat zij geen partner of minderjarige kinderen heeft in België en dat zij een hernia heeft. De verwerende partij besluit dat: *"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."*

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Verzoekende partij meent dat niet duidelijk is met welke verwijderingsmaatregel de bestreden beslissing gepaard gaat. Zij is hier in het geheel evenwel niet ernstig. Zoals duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier werd verzoekende partij op 25 oktober 2018 tevens het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven waaruit blijkt dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Dit betreft de verwijderingsmaatregel waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat. Bovendien blijkt dat verzoekende partij deze verwijderingsmaatregel bestreden heeft met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dewelke door de Raad verworpen werd bij arrest nr. 211 874 van 31 oktober 2018. Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat de onderliggende verwijderingsmaatregel niet gekend is.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.7. Het bestreden inreisverbod werd opgelegd in toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

2.8. Verzoekende partij meent dat de motieven om een termijn van twee jaar op te leggen falen. Zij erkent dat zij geen stappen ondernomen heeft om legaal verblijf in België te bekomen maar zij stelt dat zij slachtoffer is geworden van psychologisch misbruik door haar ex-partner die beloofd had de nodige stappen te zetten om het verblijf in België legaal te maken.

2.9. Met deze verklaringen doet de verzoekende partij evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat zij illegaal op het Belgische grondgebied verblijft. Zij tracht te verduidelijken waarom zijzelf geen stappen ondernomen heeft om haar verblijf te regulariseren, maar de Raad wijst erop dat deze verklaringen – voor zover er al geloof aan gehecht kan worden nu er niet aan voorbij gegaan kan worden dat het gaat om een illegaal verblijf van meerdere jaren en het geenszins ernstig is te stellen dat men al die tijd het nooit nodig vond om dit zelf in regel te stellen – enkel een bevestiging inhouden van het feit dat verzoekende partij zich inderdaad illegaal op het grondgebied ophield. De keuzes die de verzoekende partij heeft gemaakt om nooit stappen te ondernemen dit verblijf te regulariseren, zijn keuzes waarvoor zijzelf verantwoordelijk is doch die geen afbreuk kunnen doen aan de pertinente vaststelling dat zij illegaal in België verblijft. Bovendien blijkt dat verzoekende partij bij haar aantreffen gehoord werd en dat zij verklaarde bij haar neef te verblijven en geen vriendin of vrouw noch kinderen in België te hebben. Ook toen zij nadien op 26 oktober 2018 in het gesloten centrum nogmaals gehoord werd verklaarde verzoekende partij in België te zijn sinds 2013, te logeren bij vrienden en enkel een broer te hebben in Stuttgart. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de ex-partner waarvan verzoekende partij thans melding maakt al op 18 februari 2010 de huwelijksplannen met verzoekende partij opblies. Voor zover verzoekende partij nadien nog een relatie met deze vrouw onderhield, dient gesteld dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij recent voor haar aantreffen nog een relatie had met deze vrouw zodat haar betoog dat zij omwille van de misleidingen door haar ex-partner nooit zelf stappen ondernomen heeft om haar verblijf te regulariseren kant noch wal raakt. De verklaringen van de ex-stiefdochter die slechts stelt dat verzoekende partij in het verleden een relatie heeft gehad met haar moeder kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

2.10. Waar verzoekende partij nog betoogt dat er geen risico op onderduiken bestaat, wijst de Raad erop dat deze kritiek eerder gericht is tegen de verwijderingsmaatregel van 25 oktober 2018 waarbij dit motief werd gehanteerd om verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. De Raad wijst erop dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde beslissing verworpen werd bij arrest nr. 211 874 van 31 oktober 2018. Verzoekende partij kan het thans voorliggende beroep niet aanwenden om nogmaals kritiek aan te wenden tegen een motief dat – hoewel hernomen in de thans bestreden beslissing – enkel uitstaans heeft met het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 oktober 2018. Verzoekende partij kan voorts niet ontkennen dat haar een verwijderingsmaatregel gegeven werd zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Zij ontkracht met haar betoog niet de correcte toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Ook haar betoog dat zij geen enkele veroordeling in België heeft opgelopen kan dit niet ontkrachten.

2.11. Verzoekende partij betoogt dat geen correcte afweging werd gemaakt tussen het opleggen van een termijn van twee jaar en haar familiaal leven.

2.12. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekende partij bij haar aantreffen op 25 oktober 2018 door de politie gehoord werd en slechts verklaarde bij haar neef te verblijven en geen vrouw of kinderen in België te hebben. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat: *“Betrokkene werd gehoord op 25/10/2018 door de politiezone van Zuiderkempem en verklaart dat hij geen vriendin of vrouw heeft in België. Betrokkene verklaart ook dat hij geen kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”*

Ook toen verzoekende partij op 26 oktober 2018 nogmaals gehoord werd in het gesloten centrum zelf, maakte verzoekende partij geen gewag van een familiaal leven in België.

Voor zover verzoekende partij meent dat zij een beschermenswaardig familiaal leven heeft met haar neef in België, wijst de Raad erop dat beiden volwassen zijn en er tussen volwassen verwanten enkel sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven wanneer naast de gewone affectieve banden een bijzondere band van afhankelijkheid blijkt. Dit is evenwel in casu niet het geval. Het loutere feit dat verzoekende partij zou inwonen bij haar neef en dat zij soms zorg draagt voor diens kinderen, maakt niet dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen beiden. Immers blijkt niet dat de verwanten niet apart kunnen wonen en evenmin blijkt dat de hulp van verzoekende partij bij het soms zorg dragen voor de kinderen van haar neef absoluut onontbeerlijk is.

Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing geen correcte beoordeling heeft doorgevoerd.

Thans maakt de verzoekende partij met haar verklaringen voorts ook geenszins aannemelijk dat zij een beschermenswaardig gezinsleven op het Belgische grondgebied heeft. Er blijkt uit de voorgelegde verklaringen niet dat zij een partner heeft in België en verder dient gesteld dat het loutere feit dat haar ex-stiefdochter haar nog steeds beschouwt als haar familie, niet maakt dat er daarom gesproken kan worden van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Immers dient er in dat geval eveneens aangetoond te worden dat er tussen de volwassen verwanten een bijzondere band van afhankelijkheid voorhanden is, wat geenszins blijkt. Uit de verklaringen blijkt enkel een affectieve band, maar niet meer dan dat.

Verzoekende partij kan voorts ook geenszins ernstig voorhouden dat niet gemotiveerd wordt waarom gekozen wordt voor een termijn van twee jaar. Immers wordt uitdrukkelijk gesteld: *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisestempel en verricht zwartwerk. Hij respecteert de regelgevingen niet.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 25/10/2018 door de politiezone van Zuiderkempem en verklaart dat dat hij een hernia heeft.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene werd gehoord op 25/10/2018 door de politiezone van Zuiderkempem en verklaart dat hij geen vriendin of vrouw heeft in België. Betrokkene verklaart ook dat hij geen kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2.13. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 44 nonies, art. 62, art. 74/11, §1, vierde lid en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen. Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU.

Eerste onderdeel.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel. en van het hoorrecht

1. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het inreisverbod

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see King v. the United Kingdom (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and Aronica v. Germany (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also Laufer v. the United Kingdom, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and Raidi v. Austria, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006X11, and Boultif v. Switzerland, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; Enea v. Italy [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and S.H. and Others v. Austria [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the King case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition."

2. Het respecteren van het hoorrecht bij het nemen van het inreisverbod

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het inreisverbod, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezins- en privéleven en dit voor een periode van minstens twee jaar.

Uw Raad stelt dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Wat betreft de toepassing van artikel 3, 8 en 12 EVRM, artikel 41 Handvest, artikel 47/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

1.

Er is geen echt hoorrecht gerespecteerd. Er wordt in de beslissing verwezen naar een formele vragenlijst van 25.10.2018.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 205 695 van 21 juni 2018 en inzonderheid de overwegingen 3.6., 3.7. en 3.8.. Verzoeker ziet deze overwegingen hier voor herhaald en hij sluit er zich bij aan.

a. De Raad wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontfangen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).

Ook in casu is de vragenlijst niet opgesteld om specifiek gehoord te worden in het kader van een inreisverbod.

De beslissing dient bijgevolg reeds om vermelde redenen vernietigd te worden.

Verder zijn de enkele gestelde vragen louter formeel. Het gaat om een vragenlijst, maar dit is geen hoorplicht, die vereist dat verzoeker door een ambtenaar grondig gehoord wordt en op een genuanceerde manier zich kan laten horen over de aspecten van gezins en privéleven.

Het hoorrecht diende te gaan over het inreisverbod op zich en de gevolgen hiervan voor zijn gezinsleven en privéleven.

Dit is niet het geval door het louter laten invullen van een vragenlijst.

Het begrip van artikel 8 EVRM is overigens ruimer dan het loutere familie- en gezinsleven. Het betreft ook het privéleven (zie UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018 in de zaak RvV 215 090 inzake Okoidigun t. Belgische Staat, gevoegd in bijlage).

Er is geen echt hoorrecht gerespecteerd. Er is enkel het verhoor door de politiezone Zuiderkempen van 25.10.2018. De enkele gestelde vragen zijn louter formeel. Maar dit is geen hoorplicht, die vereist dat verzoeker door een ambtenaar grondig gehoord wordt en op een genuanceerde manier zich kan laten horen over de aspecten van gezinsleven en privéleven.

Het vermelde 'verhoor' door de politiezone Zuiderkempen is dermate formalistisch dat er enkel gevraagd wordt of hij kinderen of een vrouw/echtgenote heeft en waarbij er niet verder gepeild wordt naar zijn privéleven in België. Er zijn aldus geen vragen over zijn privéleven, minstens niet ten gronde.

Als verzoeker was gehoord had hij gewezen op het gegeven dat hij voor de eerste keer aanwezig was in België in 1999 en dat hij sindsdien met een onderbreking van 1 jaar, onafgebroken op het Belgisch grondgebied verblijft. Dan had verzoeker ook gewezen op het feit dat hij 12 jaar lang een relatie heeft gehad met Emmy L. (..) en dat zij de intentie hadden om te huwen. Dan had verzoeker erop gewezen dat hij het slachtoffer is van jarenlange psychologisch misbruik door zijn ex-partner Emmy L. (..).

Verzoeker verwijst hiervoor naar stuk 2. Dan had verzoeker ook gewezen op het feit dat hij nog steeds goede familiale banden onderhoudt met zijn stiefdochter A. V. (..), haar dochtertje I. V. (..) en zijn schoonzus Nora L. (..). Dat hij een zeer intensieve grootvaderrol op zich heeft genomen en nog steeds neemt ten opzichte van de dochter van zijn stiefdochter. Dat hij daarnaast ook intensief deel uitmaakt van het gezin Z. (..) – G. (..). Dat hij mee instaat voor de opvoeding van zijn rechtstreekse neefjes Aijan

en Zishan. Dat hij intensief en dagelijks bijdraagt aan hun vorming. Verzoeker verwijst hiervoor naar stuk 3.

Verzoeker heeft het centrum van zijn belangen reeds 18 jaar in België en heeft naast dichte familieleden ook vele vrienden en kennissen in België. Verzoeker zijn privéleven speelt zich al 18 jaar in België af. Verzoeker is hierover niet gehoord. Verzoeker heeft althans niet de mogelijkheid gekregen om alle aspecten, of minstens een aanzienlijk deel, van zijn gezins- en privéleven uiteen te zetten.

Dit had ertoe kunnen leiden dat er geen inreisverbod opgelegd zou zijn.

Te buiten gelaten de schending van het hoorrecht is verzoeker van mening dat ook artikel 8 EVRM op zich is geschonden.

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker al 18 jaar zijn gezins- en privéleven in België heeft. Er werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker nauwe familiale banden onderhoudt met zijn neef Zenullahu H. (..), diens echtgenote, Cindy G. (..), hun kinderen en met zijn stiefdochter A. V. (..), haar dochtertje Irina en schoonzus Nora L. (..).

Het respecteren van een ernstig hoorrecht zou dan ook tot een andere beslissing hebben geleid.

2.

Te buiten gelaten de schending van het hoorrecht is verzoeker van mening dat ook artikel 8 EVRM op zich is geschonden.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid.

(EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd.

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat hij weldegelijk voldoende nauwe familiale banden onderhoudt met zijn familieleden die allen over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied beschikken

Verzoeker herhaalt dat hij nog steeds goede familiale banden onderhoudt met zijn stiefdochter A. V. (..), haar dochtertje Irina V. (..) en zijn schoonzus Nora L. (..). Dat hij een zeer intensieve grootvaderrol op zich heeft genomen en nog steeds neemt ten opzichte van de dochter van zijn stiefdochter. Dat hij daarnaast ook intensief deel uitmaakt van het gezin Z. (..) – G. (..). Dat hij mee instaat voor de opvoeding van zijn rechtstreekse neefjes Aijan en Zishan. Dat hij intensief en dagelijks bijdraagt aan hun vorming. Verzoeker verwijst hiervoor naar stukken 2 en 3.

Verzoeker benadrukt nogmaals geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid in te houden. Dat hij nooit enige veroordeling heeft opgelopen.

Er is aldus geen afdoende proportionaliteitsafweging betreffende de toepassing van artikel 8 EVRM.

Zo werd er geen rekening gehouden met hetgeen hoger uiteengezet wordt rond het gezins- en privéleven van verzoeker.

Tot slot benadrukt verzoeker dat hij al acht jaar onafgebroken en in totaal reeds twintig jaar op het Belgisch grondgebied verblijft en hieruit duidelijk volgt dat hij weldegelijk een familie- en gezinsleven in België onderhoudt.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

2.15. Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en niet op een inreisverbod. Verder beperkt de verzoekende partij zich tot de vermelding van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 12 EVRM zonder uiteen te zetten op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden worden. Het tweede middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.16. Met betrekking tot de in het tweede middel nogmaals aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

2.17. Voorts moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een algemeen beginsel van het Unierecht en een beginsel van behoorlijk bestuur en derhalve dient verweerder dit wel als dusdanig in aanmerking te nemen.

2.18. De Raad stelt vast dat gelet op de stukken van het administratief dossier dient te worden aangenomen dat verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een vragenlijst werd voorgelegd en zij aldus in geen geval kan voorhouden dat zij op geen enkele wijze in de mogelijkheid werd gesteld haar standpunt naar voor te brengen. Zij geeft vervolgens weliswaar aan dat deze vragenlijst niet zou hebben volstaan in het licht van het nemen van de thans bestreden beslissing, met name een inreisverbod, doch zonder in casu concreet aannemelijk te maken dat de vraagstelling naar onder meer het hebben van gezins- of familieleden of redenen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen niet mede relevant zouden zijn wat het inreisverbod betreft of waarom de gestelde vragen concreet dan niet volstonden. Het is niet omdat er geen specifieke vraag werd gesteld over het privéleven of de ruimere familie, dat verzoekende partij dergelijke elementen niet zou hebben kunnen vernoemen bij de vraag of er redenen zijn die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen.

Er blijkt ook niet dat het hoorrecht inhoudt dat de overheid er steevast toe is gehouden de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van een welbepaalde beslissing, in kennis te stellen van het voornemen om jegens hem een dergelijke beslissing vast te stellen of van de gegevens waarop zij haar beslissing wil baseren (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Khaled Boudjlida, 55).

In ieder geval benadrukt de Raad verder ook dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit haar toelichting blijkt niet dat zij dergelijke informatie nog had kunnen verschaffen. Verzoekende partij beperkt er zich immers toe te stellen dat zij, indien gehoord, had kunnen wijzen op haar privéleven maar de beschouwingen die zij dienaangaande naar voren haalt maakt het bestaan van een beschermenswaardig privéleven niet aannemelijk. Immers wijst zij erop dat zij sinds 1999, met een onderbreking van één jaar, in België verblijft en dat zij het centrum van haar belangen in België heeft nu zij naast familieleden ook vele vrienden en kennissen hier heeft. Er dient vooreerst op gewezen te worden dat een louter langdurig – en bovendien volstrekt illegaal – verblijf in België niet ipso facto het bestaan van een beschermenswaardig privéleven bewijst. Het privéleven bestaat immers uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Zoals blijkt werd verzoekende partij betrapd op zwartwerk waaruit alleszins al blijkt dat zij de Belgische reglementering terzake niet respecteert en zij geen professionele belangen in België kan doen gelden. Verder blijkt ook niet dat de sociale contacten die zij tijdens haar illegaal verblijf in België heeft opgebouwd een dermate intensiteit vertonen dat zij onder een beschermenswaardig privéleven vallen. Verzoekende partij betoogt slechts dat zij *“vele vrienden en kennissen”* heeft in België maar uit niets blijkt op welke wijze de contacten met deze *“vele vrienden en kennissen”* beleefd worden. Ook waar zij erop wijst dat zij gedurende jaren een partner heeft gehad, maakt zij niet aannemelijk dat deze ex-partner nog tot haar privéleven behoort. Zij wijst er wel op dat zij nog familie heeft in België en dat zij ook een soort van grootvaderrol op zich neemt, maar zij toont niet aan dat het sociale leven dat zij met deze familie in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Zoals hoger reeds gesteld blijkt niet dat er bijzondere afhankelijkheidsbanden zijn tussen de verwanten. Verder ziet de Raad ook niet in waarom dit sociale leven niet via moderne communicatiemiddelen kan worden verdergezet in het land van herkomst.

Waar verzoekende partij nogmaals wijst op haar gezins- of familiaal leven in België en de schending van artikel 8 EVRM terzake, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk nog concrete, nuttige elementen te hebben kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op het nemen van de bestreden beslissing en aldus kan op deze grond evenmin een miskenning van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. De theoretische beschouwingen van verzoekende partij met betrekking tot de hoorplicht doen geen afbreuk aan voormelde vaststelling.

2.19. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij zich dienstig kan beroepen op een miskenning van de hoorplicht. Gelet op voormelde vaststellingen kan op basis van de uiteenzetting van het middel evenmin een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt vastgesteld. Een schending van artikel 8 EVRM ligt evenmin voor.

2.20. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER